

Arrest

nr. 112 503 van 22 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, R. A., verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben. U bent Ahmadi moslim en Ducha van etnische origine. U werd geboren op 15 september 1988 in het dorp Thabalducha in Gujranwala in de provincie Punjab. U woonde ook steeds daar in Pakistan, buiten een periode in 2008-2009 dat u ging studeren in de stad Hafiz Abad 30-35 kilometer verderop en dat u daar ook op internaat ging en dan een kort verblijf bij uw tante langs moeders zijde in het dorp Khorpa, eveneens in Sialkot, voor uw vertrek uit Pakistan. U bent verloofd in Pakistan met S., zij verblijft op dit moment bij haar familie in Sialkot in de provincie Punjab. U bent alleen naar België gekomen. Uw familie verblijft op dit moment in uw geboortedorp in Gujranwala in Punjab. Uw jongere broer heeft het land intussen ook verlaten maar u heeft geen idee waar hij op dit moment verblijft.

U bent Pakistan ontvlucht omwille van problemen die u had naar aanleiding van uw geloof als Ahmadi. De problemen begonnen voor u op 16 mei 2008. Die dag werd u lastig gevallen en geslagen door enkele leden van de organisatie Khatme Nabuwat, die tegen de Ahmadi's gekant is. Aan het hoofd van deze organisatie in uw dorp staat Qari Saif, die eveneens de imam van de plaatselijke moskee is. U diende na dit voorval een klacht in bij de politie, maar er werd door hen geen enkele actie ondernomen. Toen de mensen van Khatme Nabuwat in uw dorp dit te weten kwamen dat u een klacht tegen hen had ingediend, werden zij nog kwader op u en ze bleven u lastig vallen. Uiteindelijk tekende u op het politiekantoor een soort verzoening met hen. U vertrok kort daarna naar de stad Hafiz Abad om uw studies te vervolmaken en in 2009 keerde u terug naar uw dorp en begon u te werken als landbouwer op jullie gronden. Er hielp een arbeider mee op de gronden van uw familie, genaamd Asif. Hij was geen Ahmadi maar hij toonde wel veel interesse in het Ahmadi geloof en op een dag vertelde hij u dat hij zich wilde bekeren en dat hij een Ahmadi wilde worden. U waarschuwde hem dat hij daar goed over diende na te denken want dat Ahmadi's in Pakistan met veel problemen geconfronteerd worden. Asif vertelde echter ook over deze plannen aan zijn vriend Abdul Rehman en deze vertelde het verder aan iedereen van het dorp, en daarbij ook aan de imam. Asif werd hierop geslagen door de imam en deze laatste maakte ook overal in het dorp bekend dat Asif zich wilde bekeren tot het Ahmadi geloof en dat u daar verantwoordelijk voor was, dat u hem daartoe had aangezet. Op 27 augustus 2010 organiseerde Qari Saif een soort bijeenkomst/betoging in het dorp tegen u. Ze kwamen tot voor jullie huis en boerderij, ze vernielden de muren van jullie boerderij en ze hebben ook in de lucht geschoten. Enkele mensen van het dorp zijn echter tussenbeide gekomen en hebben de manifestatie gestopt. Uw vader sprak vervolgens over deze hele situatie met de president van jullie Ahmadi gemeenschap in de regio en deze raadde hem aan om u weg te sturen van het dorp om zo de situatie terug te laten kalmeren. U bent dan weg gevlucht van uw dorp en u dook onder bij uw tante langs moeders zijde. U bleef ongeveer anderhalve maand bij haar en dan verliet u het land. U ontvluchtte Pakistan op 10 oktober 2010 vanuit Karachi. U kwam diezelfde avond in België aan en u vroeg de daarop volgende dag op 11 oktober asiel aan in België.

Bij een huidige terugkeer naar Pakistan vreest u voor uw leven omwille van de problemen die u kende naar aanleiding van uw geloof als Ahmadi.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart en ook van die van uw vader en grootvader, een kopie van de eigendomsakte van uw gronden in Pakistan en kopieën van documenten van uw landbouwinkomsten, een kopie van een medisch attest, een kopie van een FIR (proces verbaal) tegen u, kopieën van schooluniverteitsdiploma's, een bundel algemene artikels over de problematiek van Ahmadi's in Pakistan en enkele originele documenten en identiteitskaarten van uw lidmaatschap bij de Ahmadi gemeenschap in België.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Hoewel op basis van uw verklaringen niet betwist wordt dat u wel degelijk Ahmadi bent, en het CGVS hierbij op de hoogte is van de mogelijke problemen die Ahmadi's wegens hun religie in Pakistan kunnen ondergaan, kan er geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijke vrees voor vervolging bij een actuele terugkeer naar Pakistan.

In eerste instantie kunnen er een aantal markante opmerkingen gemaakt worden met betrekking tot uw verklaringen over de identiteitsdocumenten die u voorlegt en die u stelt te hebben gehad in Pakistan en de vraag of u ooit ergens een visum heeft aangevraagd voor uw asielaanvraag in België.

Wanneer u bij aanvang van het interview naar uw Pakistaanse identiteitsdocumenten wordt gevraagd, kan u alleen maar een kopie van uw identiteitskaart voorleggen. De originele zou u onderweg verloren hebben, u zou ze aan de smokkelaar hebben afgegeven en achteraf niet meer hebben terug gekregen (CGVS, p. 3). Hierbij kan meteen de opmerking worden gemaakt dat u wel nooit melding heeft gemaakt van dit verlies van uw originele identiteitskaart bij de Pakistaanse ambassade in België (CGVS, p. 4). Als u dan vervolgens letterlijk gevraagd wordt of u ooit een internationale paspoort heeft gehad, dan stelt u van niet. U voegt daaraan toe dat uw vertrek naar België de eerste keer was dat u Pakistan verliet en u verklaart ook nooit ergens een visum te hebben aangevraagd (CGVS, p. 4). Deze verklaringen zijn echter volledig in tegenstrijd met objectieve informatie op basis van uw vingerafdrukken waarover het CGVS beschikt (zie informatie verkregen door uitwisseling van biografische en biomedische gegevens met UK, toegevoegd aan uw administratief dossier) en waaruit blijkt dat u wel degelijk beschikte over een paspoort in Pakistan en dat u met deze paspoort ook een visum heeft aangevraagd in UK voor uw komst naar België. U verkreeg uw paspoort op 5 mei 2009 en deze is geldig

tot 4 mei 2014. Met deze paspoort vroeg u een studentenvisum aan voor UK op 18 februari 2010 en u verkreeg dit visum dat ongeveer twee jaar geldig was, namelijk tot 22 januari 2012. Wanneer u tijdens het interview op het CGVS met deze informatie geconfronteerd wordt, blijft u echter halsstarrig ontkennen ooit een paspoort te hebben gehad of ooit een visum te hebben aangevraagd. Op de vraag of u ooit het plan heeft gehad iets te studeren in UK antwoordt u 'neen' en u stelt vervolgens ook nooit in UK te zijn geweest (CGVS, p. 16). Als u dan gevraagd wordt waarom u dan een studentenvisum heeft aangevraagd als u eigenlijk nooit het plan had om naar UK te gaan en daar iets te studeren, dan ontkent u opnieuw dat u dat ooit zou gedaan hebben en u bevestigt opnieuw dat u nooit een paspoort zou gehad hebben (CGVS, p. 16). Vervolgens wordt u dan geconfronteerd met een kopie van uw internationale paspoort, aangevraagd in mei 2009, maar u blijft ontkennen. U herkent wel dat het om een paspoort gaat en dat het inderdaad uw foto is die erop staat, maar u stelt dat dit de paspoort is die de smokkelaar voor u zou gemaakt hebben om naar hier te kunnen reizen (CGVS, p. 17). Deze verklaring houdt echter helemaal geen steek aangezien deze paspoort aangemaakt werd in mei 2009, een jaar voordat u de problemen kreeg die de rechtstreekse aanleiding vormden voor uw vlucht uit Pakistan. U verklaart hierbij dan plots dat u de smokkelaar al zou gecontacteerd hebben in 2008, nadat u werd lastig gevallen door de imam van de plaatselijke moskee in jullie dorp (CGVS, p. 17). Deze verklaring komt opnieuw zeer weinig overtuigend en weinig aannemelijk over aangezien u pas einde 2010 werkelijk vertrokken bent en aangezien u hier op geen enkel ander moment melding van gemaakt hebt dat u in 2008 reeds het plan had om Pakistan te verlaten, noch tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) of wanneer u in detail over deze problemen uit 2008 sprak tijdens het interview op het CGVS. Het wekt hier dan ook eerder zeer sterk de indruk dat u dit gewoon zegt om u hieruit te kunnen praten en te kunnen blijven ontkennen dat u ooit zelf een paspoort en visum zou hebben aangevraagd. Wanneer u er dan vervolgens op gewezen wordt dat het hier gaat om informatie waarover het CGVS beschikt op basis van uw vingerafdrukken, dan stelt u dat inderdaad uw vingerafdrukken genomen werden onderweg naar hier toen u gestopt was met het vliegtuig (CGVS, p. 17). Deze informatie op basis van uw vingerafdrukken dateert echter van februari 2010 en u verklaart verschillende malen tijdens het interview Pakistan te hebben verlaten op 10 oktober 2010 (CGVS, p. 3, p. 10 en p. 15). Opnieuw dus een verklaring die duidelijk helemaal geen steek houdt. Als u dan een laatste keer gevraagd wordt of u bij deze verklaringen blijft, antwoordt u bevestigend en zelfs als u er dan op gewezen wordt dat het achterhouden van informatie voor de Belgische asielinstanties uw algehele geloofwaardigheid ernstig aantast, blijft u vasthouden aan uw verklaringen (CGVS, p. 17). De cumulatie van dermate incoherente en tegenstrijdige elementen tussen uw verklaringen en de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, ondermijnt vanaf het begin op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid en ook uw gegronde vrees voor vervolging bij een huidige terugkeer naar Pakistan.

In tweede instantie zijn er dan uw verklaringen over de weg en reisroute die u zou gevolgd hebben bij uw komst naar België. Ook hier kunnen verschillende incoherente, vage en weinig logische elementen opgemerkt worden, die opnieuw uw algehele geloofwaardigheid sterk in twijfel trekken.

Zo verklaarde u op uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u Pakistan verliet vanuit de stad Karachi (zie verklaring DVZ, p. 4 nr. 34), maar wanneer u dan tijdens het interview op het CGVS deze zelfde vraag gesteld wordt, dan verklaart u plots het land te hebben verlaten vanuit Lahore (CGVS, p. 15). Bij confrontatie met deze incoherentie, lijkt u zich dan plots te herinneren dat het inderdaad Karachi was, dat u van daar per vliegtuig vertrok en niet vanuit Lahore (CGVS, p. 15). Verder kan opgemerkt worden dat u geen enkel document kan voorleggen ter bevestiging van deze door u beweerde afgelegde reisweg naar België. Het enige wat u daarop kan zeggen is dat de smokkelaar u alles zou hebben afgenomen op de luchthaven (CGVS, p. 15). Wanneer u dan gevraagd wordt wat meer details te geven over deze documenten waarmee u naar België zou gereisd hebben, dan blijven uw verklaringen echter zeer vaag, weinig zeggend en weinig logisch. U kan alleen vertellen dat het om een paspoort ging met uw foto erin, maar dat deze paspoort meestal bij hem was en dat u ze niet gezien heeft (CGVS, p. 16). U heeft er niet in gekeken omdat u op dat moment zoveel stress had (CGVS, p. 16). Dit komt weinig aannemelijk en weinig geloofwaardig over aangezien u verondersteld werd wel degelijk de persoon van deze paspoort te zijn en u dan toch wel diende te weten wat er precies in stond. Hier kan u louter het weinig zeggende antwoord op geven dat u uw leven moest redden en dat hij altijd bij u was en dat u ook de taal niet kende (CGVS, p. 16). En als u vervolgens dan gevraagd wordt of u uw paspoort dan niet zelf diende te tonen bij de immigratiecontroles op de verschillende luchthavens die u passeerde, in Karachi, bij uw overstap in Istanbul en bij uw aankomst hier in Brussel, dan stelt u dat de smokkelaar er altijd bij was en dat hij steeds alle paspoorten toonde, jullie stonden dan gewoon opzij (CGVS, p. 16). Dergelijke verklaring komt zeer ongeloofwaardig over en strookt absoluut niet met de gangbare instaprocedure op de luchthaven. Opnieuw dus een cumulatie van incoherente, vreemde en weinig geloofwaardige verklaringen die uw algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze aantast. Het feit dat u uw reisweg naar België hier helemaal niet kan aantonen,

bevestigt alleen nog maar meer het vermoeden, wat ook reeds bleek uit voorgaande argumentatie, dat u niet op de door u verklaarde datum van Pakistan naar België bent gekomen, maar dat u reeds eerder vanuit Pakistan naar UK vertrok, met het geldige studentenvisum dat u op dat moment had.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. In tweede instantie zijn er dan uw verklaringen over de problemen die u zou gehad hebben in Pakistan en die de rechtstreekse aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vlucht naar Europa. Ook hieromtrent kunnen een aantal opmerkingen gemaakt worden.

Ten eerste zijn er de problemen die u aanhaalt te hebben gehad in mei 2008 met de imam van de plaatselijke moskee in uw dorp. Hieromtrent kan kort gesteld worden dat het CGVS oordeelt dat deze problemen op dit moment, vijf jaar na de feiten, niet meer actueel zijn en dat het bovendien ook niet deze problemen waren die de rechtstreekse aanleiding hebben gegeven tot uw vlucht uit Pakistan, u bent immers na deze problemen nog meer dan twee jaar in Pakistan in uw regio gebleven (CGVS, p. 10-12). U verklaart uiteindelijk een verzoening te hebben getekend bij de politie met deze mensen van Khatme Nabuwat (CGVS, p. 11) en daarna blijkt nergens uit uw verklaringen dat u nog persoonlijk en doelgericht bedreigd werd door deze mensen. U ging vervolgens studeren in de stad Hafiz Abad, een 30 kilometer verderop, maar u kwam nog wel elk weekend naar huis naar uw ouders (CGVS, p. 12). Indien deze mensen van Khatme Nabuwat met wie u voordien problemen verklaart te hebben gehad dan nog specifiek naar u op zoek zouden zijn geweest, dan zou toch wel van hen verwacht worden dat ze dan in die periode meer concrete actie zouden ondernomen hebben tegen u of tegen uw familie. U vertelt wel dat uw ouders soms werden uitgescholden op straat en dat er soms dingen werden gestolen op de boerderij, maar u voegt daar meteen aan toe dat dat normaal is dat ze dat doen bij Ahmadi's (CGVS, p. 12). In verband met deze problemen uit 2008 die u aanhaalt kan eigenlijk geconcludeerd worden dat er een einde kwam aan de bedreiging tegen u met de verzoening die ondertekend werd. U ging studeren en uw familie bleef gewoon daar in het dorp wonen. Indien er nog werkelijk sprake was van persoonlijke en doelgerichte visering en bedreigingen dan had dat niet op die manier kunnen verlopen, dan had uw familie daar niet gewoon kunnen blijven wonen en dan had u niet gewoon elk weekend naar huis kunnen komen. Bovendien kan hierbij nog opgemerkt worden dat jullie deze situatie van kleine pesterijen met die lokale organisatie zouden hebben kunnen vermijden door te verhuizen met de hele familie naar een andere plek in Pakistan. Het lijkt zeer weinig aannemelijk en zeer weinig waarschijnlijk dat deze lokale groepering jullie naar de andere kant van het land zou gevolgd hebben.

Ten tweede zijn er dan uw verklaringen over de meer recente problemen in 2010, die ook de rechtstreekse aanleiding zouden hebben gegeven voor uw vlucht uit Pakistan. Hierbij kunnen ook kort enkele opmerkingen gemaakt worden.

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie die het CGVS heeft op basis van uw vingerafdrukken, blijkt dat op het moment dat u deze problemen stelt te hebben gehad in Pakistan, u eveneens beschikte over een geldig studentenvisum voor UK en dat het dan ook zeer weinig geloofwaardig overkomt dat u op dat moment nog wel werkelijk in Pakistan aanwezig was. Dergelijke vaststelling trekt dus al meteen de waarachtigheid van uw verklaringen omtrent deze problemen op ernstige wijze in twijfel.

Daarbij kan ook nog kort worden opgemerkt dat datgene wat u vertelt dat de directe aanleiding was voor deze problemen die u kende eigenlijk niet meer bestaat. U stelt dat u werd lastig gevallen en bedreigd omwille van het feit dat Asif, de arbeider die werkte op jullie boerderij, zich wilde bekeren tot Ahmadi en dat u daarvoor verantwoordelijk zou geweest zijn (CGVS, p. 9-10). Maar als u dan gevraagd wordt naar wat er dan verder gebeurd is dan vertelt u dat Asif zich nooit bekeerd heeft en dat hij na deze problemen vertrokken is uit jullie regio (CGVS, p. 12-13). Het komt dan ook weinig geloofwaardig over dat u verklaart dat er na Asifs vertrek dan nog een hele manifestatie specifiek tegen u gericht zou gehouden zijn in het dorp (CGVS, p. 13) en dat u bij een huidige terugkeer naar Pakistan nog steeds omwille van dat feit, nu meer dan drie jaar geleden, nog steeds persoonlijk zou bedreigd en vervolgd worden. Als u deze vraag dan letterlijk gesteld wordt, of u op duidelijke en concrete wijze kan aantonen dat u nu op dit moment, drie jaar na de feiten, nog steeds persoonlijke problemen zou ondervinden in Pakistan omwille van die gebeurtenis uit het verleden, dan kan u alleen maar het weinig concrete en weinig zeggende antwoord geven dat er elke dag meer problemen zijn voor Ahmadi's in Pakistan en dat de omstandigheden erger worden (CGVS, p. 14). Met dergelijk antwoord toont u geen persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging aan bij een huidige terugkeer naar Pakistan.

En tot slot kan hierbij ook nog worden opgemerkt dat u vertelt na deze situatie nog bijna twee maanden in Pakistan te zijn gebleven (CGVS, p. 13-14). Hier kan zelfs kort ook nog even een incoherentie opgemerkt worden in uw verklaringen over de periode net voor uw vertrek uit Pakistan. In het begin van het interview op het CGVS verklaart u dat u drie maanden voor uw vertrek bij uw tante langs moeders zijde heeft gewoond (CGVS, p. 5), maar tegen het einde van het interview zou het nog slechts anderhalve maand geweest zijn (CGVS, p. 13). Verder vertelt u dat deze tante in het dorp Khorpa woont in Sialkot en dat dat iets meer dan 30 minuten van jullie dorp is (CGVS, p. 14). Hier komt het dan toch ook weinig logisch en weinig aannemelijk over dat indien deze mensen u nog werkelijk persoonlijk zouden gevisieerd hebben, dat ze u daar dan niet zouden hebben kunnen vinden. U vertelt dat die mensen nog steeds in uw dorp zijn en dat uw familie daar nu ook nog steeds woont (CGVS, p. 14). Na uw vertrek zou de politie nog langs geweest zijn bij uw familie, maar als u dan gevraagd wordt daar concreet iets meer over te vertellen, over deze bezoeken van de politie, dan antwoordt u niet op de vraag en dan blijft uw antwoord zeer vaag. U kan hierover alleen maar zeggen dat ze u wilden en vroegen waar u was (CGVS, p. 14). Het feit bovendien dat uw familie de voorbije drie jaar gewoon in uw dorp is kunnen blijven wonen, zonder dat er blijkbaar echt enige concrete problemen zijn geweest of zonder dat er enige concrete acties werden ondernomen tegen hen naar aanleiding van de persoonlijke problemen die u verklaart te hebben gehad, stelt dan toch ook ernstige vragen bij uw persoonlijke vrees bij een huidige terugkeer naar Pakistan. U haalt hierbij nog kort aan dat uw jongere broer intussen ook het land heeft verlaten omwille van gelijkaardige problemen, maar wanneer hier dan even over doorgevraagd wordt blijkt dat hij verwikkeld was in een conflict met de ouders van een klasgenootje en dat zijn reden voor vertrek volledig los staat van de problemen die u verklaart te hebben gehad en die tot uw vertrek zouden geleid hebben (CGVS, p. 13).

Zoals reeds werd vermeld twijfelt het CGVS niet aan uw bewering Ahmadi te zijn, maar u toont - gezien bovenstaande vaststellingen - geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. U verwees tevens naar de algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan. Er dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2 a) en b) van de gecoördineerde vreemdelingenwet), vermits dit risico in concreto dient te worden aangetoond. Algemene artikels over de situatie van Ahmadi's in Pakistan voegen dan ook niets toe aan uw individuele asielaanvraag. Het loutere feit een Ahmadi te zijn is niet voldoende om erkend te worden als vluchteling.

Op basis van voorgaande argumentatie hebt u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden kunnen ombuigen. Bovendien kan hierbij meteen de opmerking gemaakt worden dat u niets van originele documenten uit Pakistan heeft, u legt alleen kopieën voor. De enige niet afdoende verklaring die u hiervoor geeft is dat de meeste originelen nog in Pakistan zijn want dat u niet zoveel tijd had om ze naar hier opgestuurd te krijgen (CGVS, p. 4-5). Dergelijke verklaring komt eerder absurd over aangezien u reeds bijna drie jaar in België verblijft. Het enige antwoord dat u hierop kan geven is dat u niet wist dat u die documenten nodig had, dat u zich dat pas realiseerde toen u het las op de oproepingsbrief (CGVS, p. 5). Opnieuw een zeer weinig afdoende verklaring, aangezien redelijkerwijze toch wel van u verwacht kan worden dat als u op interview komt om uw asielaanvraag te staven en toe te lichten dat u dan zou kunnen bedenken dat het toch wel belangrijk is dat u originele documenten kan voorleggen. Dergelijke houding ondermijnt opnieuw op ernstige wijze uw geloofwaardigheid en ook de ernst van uw vrees voor terugkeer. De kopie van uw identiteitskaart en die van uw vader en grootvader, de kopieën van documenten van uw gronden en opbrengsten van landbouw en uw school- en universiteitsdiploma's bevestigen louter uw identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. In verband met de overige documenten die u voorlegt en die betrekking hebben op de door u beweerde problemen waarom u uw land diende te verlaten, kan de bemerking gemaakt worden dat deze enkele bewijswaarde hebben indien deze ondersteund worden door aannemelijke en geloofwaardige verklaringen, wat in casu duidelijk niet het geval is. De FIR en het medisch attest die u voorlegt hebben betrekking op de door u aangehaalde problemen in 2008, waarvan bleek uit voorgaande argumentatie dat deze als niet meer actueel en als niet meer bestaande worden beoordeeld. Bijgevolg werd er dan ook geen verdere aandacht besteed aan deze documenten. Zoals eveneens reeds voordien werd aangehaald heeft de bundel algemeen artikels over de problematiek van Ahmadi's in Pakistan geen betrekking op uw persoonlijke problemen. En tot slot zijn er de documenten en kaartjes die u voorlegt van uw activiteiten als Ahmadi in België. Deze documenten tonen louter aan dat u actief lid bent van de Ahmadi vereniging in België en hebben dan ook geen enkele betrekking op de door u aangehaalde problemen in

Pakistan. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Pakistaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Pakistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Pakistaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Pakistaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Pakistaanse asielzoeker.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan bij momenten geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48 t.e.m. 48/5, 51/7 § 3, 52 § 2, 57/6, 2^e lid en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 77 tot wijziging van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de bestreden beslissing te willen vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien (i) verzoeker op bedrieglijke wijze verklaarde nooit een reispaspoort te hebben gehad, nooit een visum te hebben aangevraagd noch verkregen, en nooit in het Verenigd Koninkrijk geweest te zijn, terwijl uit objectieve informatie blijkt dat verzoeker over een eigen paspoort met studentenvisum voor het V.K. beschikte, (ii) verzoekers beweerde illegale reis naar Europa en zijn verblijf tot eind 2010 in Pakistan gelet hierop ongeloofwaardig zijn, (iii) verzoekers problemen in mei 2008 niet meer actueel zijn, (iv) verzoekers latere problemen zich situeren op een ogenblik dat hij eveneens beschikte over een

geldig studentenvisum voor Pakistan waardoor het weinig geloofwaardig is dat verzoeker op dat ogenblik nog aanwezig zou zijn in Pakistan, (v) de directe aanleiding voor zijn beweerde problemen niet langer bestaat. De commissaris-generaal besluit met de stelling dat het louter behoren tot de ahmadi-gemeenschap op zich niet volstaat om erkend te worden als vluchteling.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in deze motieven, die allen steun vinden in de stukken van het administratief dossier en deugdelijk zijn, te ontcrachten.

Verzoeker stelt dat de “*vermeende tegenstrijdigheden*” louter te wijten zijn aan de transcriptie van de verklaringen van verzoekers door tegenpartij in het gehoorverslag. Deze opmerking kan geenszins overtuigen aangezien het hier over een fundamentele tegenstrijdigheid gaat tussen verzoekers verklaringen en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat toen verzoeker gevraagd werd of hij ooit een internationaal paspoort heeft gehad, hij uitdrukkelijk stelt van niet. Verzoeker verklaarde voorts dat hij vóór zijn komst naar België, Pakistan nooit eerder verlaten had; hij verklaarde ook nooit eerder een visum te hebben aangevraagd (gehoorverslag, p. 4). Deze verklaringen staan echter haaks op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk beschikte over een paspoort in Pakistan en dat hij met dit paspoort ook een visum heeft aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk voor zijn komst naar België. Verzoeker verkreeg zijn paspoort op 5 mei 2009, geldig tot 4 mei 2014. Met dit paspoort vroeg verzoeker een studentenvisum aan voor het Verenigd Koninkrijk op 18 februari 2010. Hij bewees dat bijna twee jaar geldig was, tot 22 januari 2012. Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat nadat verzoeker tijdens het interview op het Commissariaat-generaal met deze informatie geconfronteerd werd, hij halsstarrig bleef ontkennen ooit een paspoort te hebben gehad of ooit een visum te hebben aangevraagd. Op de vraag of hij ooit plannen had om te studeren in het Verenigd Koninkrijk antwoordde verzoeker ontkennend en voegde daaraan toe nog nooit in het Verenigd Koninkrijk te zijn geweest (gehoorverslag, p.16). De Raad stelt vast dat verzoeker niet alleen het bestaan van een Pakistaans paspoort waarmee hij een visum aanvraag en bekomen had, heeft verzwegen, doch zelfs na confrontatie met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijft volharden in zijn leugens. Op basis van deze vaststelling kan dan ook worden vastgesteld dat verzoeker getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden.

In zo verre dat verzoeker aanhaalt dat hij geen beroep zou hebben gedaan op de asielinstanties in het VK aangezien hij door zijn smokkelaar onder druk werd gezet om de exacte route te volgen en geen asiel in het VK aan te vragen met het dreigement dat de smokkelaar zijn geld zou inhouden en verder geen hulp meer zou bieden, kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij vaststelt dat: *“verzoeker wederom overgaat tot het afleggen van tegenstrijdige verklaringen in voorliggend verzoekschrift. Immers, zoals hierboven reeds is aangehaald heeft verzoeker op het CGVS uitdrukkelijk verklaard dat hij nooit een paspoort heeft gehad, nooit een visum heeft aangevraagd en nooit in UK is geweest. Het feit dat verzoeker plots in voorliggend verzoekschrift overgaat tot het stellen dat hij wel degelijk in het VK is geweest, terwijl hij dit op het CGVS halsstarrig bleef ontkennen, doet bijkomend afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.”*

Dat verzoeker de smokkelaar volledig vertrouwde en handelde uit vrees te worden teruggestuurd naar het land dat hij is ontvlucht is geen aannemelijke verklaring. Voor iedere vorm van internationale bescherming is de verzoeker immers gehouden tot de plicht tot medewerking. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer de verklaringen van verzoeker en alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004).

Verzoekers bedrieglijke verklaringen over een eerder verblijf in het Verenigd Koninkrijk hebben dan ook een negatieve weerslag op de algemene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

De vaststelling bovendien dat verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in het Verenigd Koninkrijk, hoewel hij hiertoe wel de kans had is bovendien weinig verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging. Temeer nu uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker reeds voor zijn verblijf (rekening houdend met de data van de geldigheid van het studentenvisum) in het Verenigd Koninkrijk problemen kende in Pakistan. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de

bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient en zich zo grondig mogelijk informeert over de te ondernemen stappen in het kader van een asielaanvraag. Het feit dat verzoeker na een eerder verblijf in het Verenigd Koninkrijk naar België reisde en pas hier een asielaanvraag indiende terwijl hij hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een aanwijzing dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees. De ongeloofwaardigheid van het relaas klemmt des te meer gezien verzoeker zijn problemen situeert in een periode waarin hij over een geldig visum voor het Verenigd Koninkrijk beschikte waardoor het dan ook weinig geloofwaardig overkomt dat hij op dat moment nog wel werkelijk in Pakistan aanwezig zou geweest zijn.

Hoe dan ook, in de mate dat er toch nog enig geloof zou kunnen gehecht worden aan verzoekers asielrelaas, *quod non*, blijkt de directe aanleiding voor verzoekers problemen niet meer te bestaan. Verzoeker stelde immers dat hij werd lastig gevallen en bedreigd omwille van het feit dat Asif, de arbeider die werkte op de boerderij, zich wilde bekeren tot ahmadi en dat verzoeker daarvoor verantwoordelijk zou geweest zijn. Als aan verzoeker vervolgens gevraagd werd naar wat er dan verder gebeurd is dan verklaarde hij dat Asif zich nooit bekeerd heeft en dat hij na deze problemen vertrokken is uit de regio (gehoorverslag, 12-13).

Indien ten slotte niet wordt betwist dat verzoeker een aanhanger is van het ahmadi-geloof dient er te worden op gewezen dat de hoedanigheid van ahmadiyya op zich onvoldoende is om een gegrond beroep op het vluchtelingenschap te doen gelden. Ieder dossier wordt immers onderzocht en beoordeeld op individuele basis. *In casu* kan gelet op het geen voorafgaat geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen objectieve argumenten aan die hieraan vermogen afbreuk te doen. Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan daarom geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees, noch van een reëel risico op ernstige schade in zin van de subsidiaire bescherming.

Dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden verhindert niet dat de asielaanvraag wordt beoordeeld in het licht van artikel 48/4, § 2, c). De bestreden beslissing stelt dienaangaande vast: *"Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan bij momenten geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg."* Aangezien dit motief niet wordt ontkracht door de verzoekende partij blijft dit onverkort overeind en door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER